

Arrest

nr. 126 852 van 9 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M.C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake S.H. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azeri origine met vaste verblijfplaats in Mengichivir (Azerbeidzjan).

U verbleef tussen ongeveer 1998 en 2006 in Moskou waar u op de markt werkte en keerde omwille van de ziekte van uw zus terug naar Azerbeidzjan.

U werd in 2008 lid van de oppositiepartij Musavat. U voerde propaganda voor de partij, ondersteunde mensen op financieel vlak, regelde praktische zaken op politieke bijeenkomsten, en u voerde verder uit wat de regionale leider van Musavat in Mengichivir, N.R., u opdroeg.

In 2010 nam u deel aan de parlementsverkiezingen als waarnemer in bureau nr 30 sectie 47 in Mengichivir.

Voor en na de verkiezingen kreeg u bezoek van politieagenten die u onder druk probeerden te zetten om uw activiteiten voor Musavat stop te zetten.

Tijdens de verkiezingen stelde u fraude vast. U maakte een rapport over aan uw regionale chef N.R.. Na de verkiezingen werd u gearresteerd door de politie en gedurende twee dagen vastgehouden in een cel. Voor de presidentsverkiezingen in oktober 2013 werd u wederom aangesteld als waarnemer voor de partij Musavat, in hetzelfde kiesbureau als bij de parlementsverkiezingen in 2010.

Vanaf september 2013 reeds kreeg u opnieuw regelmatig bezoek van politieagenten en mannen in burgerkledij. Zij verscheurden kranten van Musavat en foto's en eisten van u dat u niet meer als waarnemer zou optreden voor Musavat.

De fraude die op de dag van de verkiezingen werd vastgesteld werd door u opnieuw genoteerd in een akte, die u overmaakte aan N.R..

U hield zich sindsdien schuil bij uw goede vriend E. en ging af en toe 's nachts naar uw gezin. E. raadde u echter aan het land te verlaten.

In de nacht van 24 op 25 november 2013 werd u door E. samen met uw echtgenote G.S. (O.V.7.824.402) en uw kinderen naar Borsunlu (Azerbeidzjan) gebracht, vanwaar u op 4 of 5 december 2013 naar Georgië reisde.

U verbleef hier ongeveer drie weken en reisde daarna met een vrachtwagen verder door tot in België, waar u op 6 januari 2014 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U legde ter staving van uw asielaanvraag uw Azerbeidzjaanse identiteitskaart neer en de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw kinderen, een foto waarop u staat afgebeeld met A.G., de rechterhand van de partijvoorzitter van Musavat, een brief van de regionale chef van Musavat N.R., een partijlidkaart van Musavat en een kaart van waarnemer tijdens de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Azerbeidzjan problemen kende met de autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van en uw activiteiten bij de oppositiepartij Musavat.

Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste is het politieke profiel dat u zich aanmeet weinig geloofwaardig.

U verklaart dat u sinds 2008 lid bent van de politieke oppositiepartij Musavat, wat u ook aantoont met uw partijlidkaart (zie document 2).

Over uw actieve betrokkenheid bij de partij legde u echter geen overtuigende en zelfs foutieve verklaringen af, waardoor de geloofwaardigheid van uw werkelijke politieke engagement ondermijnd wordt.

Zo is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u moeite scheen te hebben om naast N.R. en I.G. nog andere namen te noemen van belangrijke partijleden. Nochtans beweerde u een actief lid te zijn van de partij, deel te nemen aan alle acties, praktische zaken te regelen voor de partij en zelfs als waarnemer te zijn opgetreden bij zowel de parlementsverkiezingen van 2010 als bij de presidentsverkiezingen in 2013 (CGVS p.10-11).

Verder stelde u verkeerdelijk dat "Musavat" de naam van de partijkrant is en verklaarde u dat er geen andere partijkranten bestaan (CGVS p.12).

Uw beweringen hieromtrent stroken niet met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Hieruit blijkt immers dat de naam van de krant die u waarschijnlijk bedoelt "Yeni Musavat" is (Nieuw Musavat) en dat er naast deze krant ook nog enkele andere partijkranten worden uitgegeven.

Gelet op het profiel dat u van uzelf schetste, mag er toch verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn.

Verder komt uw gebrekkige kennis omtrent de verkiezingen waarvan u zei dat u ze als waarnemer van Musavat hebt bijgewoond, de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten al evenmin ten goede.

U plaatste de parlementsverkiezingen van 2010 verkeerdelijk in oktober in plaats van in november 2010, en u wist niet of er sprake was geweest van een blokvorming of samenwerking met andere partijen in functie van deze verkiezingen.

Alhoewel u in de hoedanigheid van waarnemer voor de partij Musavat toch nauw betrokken was bij deze verkiezingen en aanwezig was in een kiesbureau, kon u al evenmin informatie geven over de gangbare stemprocedure, of over het resultaat en de gevolgen van deze verkiezingen voor de partij Musavat (CGVS p.12-13). U wist ook niet of Musavat vertegenwoordigd is in het nationale parlement van Azerbeidzjan (CGVS p.13).

Ook in uw verklaringen over de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013 sloeg u de bal mis. Zo beweerde u aanvankelijk verkeerdelijk dat er slechts twee presidentskandidaten waren (CGVS

p.14). Even later noemde u ook nog ene I., maar gaf u aan geen andere presidentskandidaten te kennen (CGVS p.15).

Op de vraag of er voor deze verkiezingen door Musavat een blok werd gevormd met andere partijen, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.14).

Welnu, als u naar eigen zeggen effectief sinds 2008 actief betrokken was bij de oppositiepartij Musavat (u voerde voor hen immers propaganda, u was waarnemer voor de partij in Mengichivir tijdens zowel de laatste parlaments- als presidentsverkiezingen en nam actief deel aan de activiteiten van de partij), kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat u van het verloop van de verkiezingen en van alle laatste politieke ontwikkelingen op de hoogte zou zijn.

Uw gebrek aan kennis en uw onwetendheid hieromtrent ondergraven de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten in Azerbeidzjan op fundamentele wijze.

Ten tweede vindt het Commissariaat-generaal de problemen die u als gevolg van uw politieke activiteiten zou ondervonden hebben, weinig geloofwaardig wegens de volgende redenen. Eerst en vooral werden er na grondige analyse van de gehoren van u en uw echtgenote bij het CGVS enkele ongerijmdheden vastgesteld.

Zo stelde u dat u reeds in september 2013, nog vóór de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013, politie over de vloer kreeg bij u thuis. Ook zouden er volgens u op 2 oktober 2013, dus eveneens voor de presidentsverkiezingen, twee mannen gekleed in burger langsgesproken zijn en foto's en kranten van Musavat verscheurd hebben, die volgens u op uw bureau lagen, op de tafel waar u werkte (CGVS p.4-5-6).

Uw echtgenote gaf echter een andere versie van deze feiten.

Volgens haar lagen de kranten in de boekenkast in jullie eetkamer en werden er pas kranten verscheurd bij u thuis door agenten en mannen in burger ná de presidentsverkiezingen van 2013. Dit zou volgens haar twee of drie keer voorgevallen zijn (CGVS S.G. p.3-4-5).

Naast deze ongerijmdheden werden ook uw eigen, onderlinge verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS weinig consistent bevonden.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat u voor en na de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013 telkens een dag bij uw vriend E. verbleef en daar weer terugkeerde (CGVS p.3-4).

Later tijdens het gehoor sprak u zichzelf echter tegen en zei u dat u al na 2 oktober 2013 in het geheel niet meer thuis verbleef (CGVS p.7).

Onmiddellijk daarna zei u dan weer dat u na de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013 nog slechts 1 of 2 nachten thuis verbleef (CGVS p.7).

Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, zei u dat het er vanaf hing, dat u soms 3-4 dagen bij E. bleef (CGVS p.7), waarmee u zichzelf wederom tegensprak.

Toen u daarna nogmaals om verduidelijking gevraagd werd, zei u dat u het niet meer wist en dat u om de 3-4 dagen naar huis terugkeerde (CGVS p.7).

U wierp op dat u veel vergeet omdat u vaak op uw hoofd werd geslagen (CGVS p.7).

Dit argument kan echter niet als afdoende excuus beschouwd worden om voorgaande inconsistenties te verklaren.

Er kan begrip worden opgebracht voor het feit dat u zich, omwille van uw problemen, bepaalde zaken niet goed herinnert.

Echter zowel uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken als uit de rest van uw verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS, blijkt dat u steeds concrete, precieze antwoorden gaf.

U maakte bovendien ook geen melding van geheugenproblemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch legde u enig bewijs neer bij de DVZ of bij het CGVS waaruit daadwerkelijk kan opgemaakt worden dat u aan zulke problemen lijdt.

Het is dan ook niet geloofwaardig dat u pas bij confrontatie met uw inconsistenties aangeeft zich niet alles goed te herinneren.

Op basis van bovenstaande tegenstrijdige verklaringen, inconsistenties en de gebrekkige kennis waarvan u blijk gaf met betrekking tot essentiële zaken die de kern van uw asielrelaas raken, met name uw politiek engagement en de problemen die u hierdoor kende, kan aan uw verklaringen geen geloof meer gehecht worden.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen, kunnen de brief van Musavat, uw partijkaart van Musavat en de badge van waarnemer tijdens de presidentsverkiezingen van 9/10/2013 die u voorlegde de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Documenten kunnen immers enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen.

Over de brief van Musavat die u voorlegde dient overigens nog opgemerkt te worden dat het in deze brief gaat om blote en persoonlijke verklaringen van iemand uit uw dichte kennissenkring (nl. het afdelingshoofd van Musavat in Mengichevir, N.R.), aan wie u gevraagd had een dergelijk attest op te maken (CGVS p.10).

In deze brief wordt overigens enkel melding gemaakt van uw deelname aan de parlementsverkiezingen in 2010, maar wordt met geen woord gerept over uw actieve inzet tijdens de laatste presidentsverkiezingen (laat staan de problemen die u als gevolg hiervan zou hebben gekend en die tot uw uiteindelijke vlucht uit uw herkomstland zouden hebben geleid), die nochtans plaatsvonden vlak voor deze brief dd 24/10/2013 werd opgemaakt.

Mede in het licht van de vaststellingen die hierboven werden gemaakt omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen kunnen dan ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de waarde van deze brief. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Azerbeidzjan vrijwel alle documenten te koop zijn.

Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid op bijkomende wijze ondermijnd wordt door de vaststelling dat de door u beschreven reisroute evenmin aannemelijk voorkomt.

Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u vanuit Azerbeidzjan met een wagen tot in Georgië bent gereisd en dat u van daaruit in een vrachtwagen tot in België bent gereisd.

U verklaart onderweg nergens een identiteitscontrole gehad te hebben.

U verklaarde ook geen internationaal paspoort gehad te hebben. U wist niet of de smokkelaar valse documenten voor u had aangemaakt.

Verder beweert u dat er met de smokkelaar geen praktische afspraken werden gemaakt voor het geval u controle zou krijgen onderweg (CGVS p.8-9).

Dergelijke verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Dat u tout court niet zou weten of er al dan niet reisdocumenten voor u voorzien waren en u zelfs géén controles opgemerkt zou hebben, is zodoende niet verenigbaar met de informatie waarvan bijlage.

En zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval verkeerde nooit persoonlijk te zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de personen die u vergezelden (uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u gemaakt zouden worden om de nodige voorzorgen te nemen.

Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst, zoals gezegd, een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid en vormt een ernstige aanwijzing van het gegeven dat u uw internationaal reisdocument bewust achterhoudt om zodoende relevante gegevens zoals een legale uitreis of eerder vertrek (wat logischerwijze afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid van de problemen met de Azerische autoriteiten die u naar eigen zeggen te beurt zouden zijn gevallen) te verzwijgen.

Op basis van voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in de regelgeving over subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw Azerbeidzjaanse identiteitskaart en de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw kinderen bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan.

Wat de Azerbeidzjaanse identiteitskaart van uw dochter F. betreft, dient overigens nog gewezen te worden op het feit dat deze op 7 december 2013 werd uitgegeven, wat wel erg merkwaardig is gelet op het feit dat u verklaarde Azerbeidzjan reeds op 4 of 5 december 2013 verlaten te hebben (CGVS p. 4). Dit bevestigt op bijkomende wijze de hiervoor gestelde conclusie aangaande het achterhouden van uw reisdocumenten, aangaande de geloofwaardigheid van uw vertrekdatum en bijgevolg ook betreffende de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in Azerbeidzjan.

Op de foto die u ten slotte nog neerlegde staat u naar eigen zeggen afgebeeld met de rechterhand van I.G., de partijvoorzitter van Musavat.

Er staat verder geen enkele informatie vermeld op deze foto over waar of wanneer deze werd genomen, noch bevat deze foto enige verwijzing naar de problemen die u ondervonden zou hebben in Azerbeidzjan.

Volledigheidshalve dient ten slotte nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, S.G. (O.V.7.824.402), die zich voor haar asielaanvraag op dezelfde feiten baseerde als u, een beslissing van

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake S.G. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azeri origine met vaste verblijfplaats in Mengichivir (Azerbeidzjan).

Uw echtgenoot S.H. (O.V. 7.824.402) werd in 2008 lid van de oppositiepartij Musavat. Hij voerde propaganda voor de partij, ondersteunde mensen op financieel vlak, regelde praktische zaken op politieke bijeenkomsten, en hij voerde verder uit wat de regionale leider van Musavat in Mengichivir, N.R., hem opdroeg.

In 2010 nam hij deel aan de parlementsverkiezingen als waarnemer in bureau nr 30 sectie 47 in Mengichivir.

Voor en na de verkiezingen kreeg hij bezoek van politieagenten die hem onder druk probeerden te zetten om zijn activiteiten voor Musavat stop te zetten.

Tijdens de verkiezingen stelde hij fraude vast. Hij maakte een rapport over aan zijn regionale chef N.R..

Na de verkiezingen werd hij gearresteerd door de politie en gedurende twee dagen vastgehouden in een cel.

Voor de presidentsverkiezingen in oktober 2013 werd uw echtgenoot wederom aangesteld als waarnemer voor de partij Musavat, in hetzelfde kiesbureau als bij de parlementsverkiezingen in 2010. Vanaf september 2013 reeds kreeg hij opnieuw regelmatig bezoek van politieagenten en mannen in burgerkledij. Zij verscheurden kranten van Musavat en foto's en eisten van uw man dat hij niet meer als waarnemer zou optreden voor Musavat. De fraude die op de dag van de verkiezingen werd vastgesteld werd door hem opnieuw genoteerd in een akte, die hij overmaakte aan N.R..

Hij hield zich sindsdien schuil bij zijn goede vriend E. en ging af en toe 's nachts naar huis. E. raadde hem echter aan het land te verlaten.

In de nacht van 24 op 25 november 2013 werd u door E. samen met uw echtgenoot en uw kinderen naar Borsunlu (Azerbeidzjan) gebracht, vanwaar u op 4 of 5 december 2013 naar Georgië reisde.

U verbleef hier ongeveer drie weken en reisde daarna met een vrachtwagen verder door tot in België, waar u op 6 januari 2014 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U legde ter staving van uw asielaanvraag uw Azerbeidzjaanse identiteitskaart neer en de identiteitskaarten van uw echtgenoot en kinderen, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw kinderen, een foto waarop uw man staat afgebeeld met de rechterhand van de partijvoorzitter van Musavat, een brief van de regionale chef van Musavat N.R., een partijlidkaart van Musavat op naam van uw man en een kaart van waarnemer op naam van uw man tijdens de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan afgeleid worden dat u zich voor uw asielaanvraag baseerde op dezelfde feiten als uw echtgenoot, S.H. (O.V. 7.824.402) (CGVS p.2).

Aangezien in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u in Azerbeidzjan problemen kende met de autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van en uw activiteiten bij de oppositiepartij Musavat.

Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste is het politieke profiel dat u zich aanmeet weinig geloofwaardig.

U verklaart dat u sinds 2008 lid bent van de politieke oppositiepartij Musavat, wat u ook aantoon met uw partijlidkaart (zie document 2).

Over uw actieve betrokkenheid bij de partij legde u echter geen overtuigende en zelfs foutieve verklaringen af, waardoor de geloofwaardigheid van uw werkelijke politieke engagement ondermijnd wordt.

Zo is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u moeite scheen te hebben om naast N.R. en I.G. nog andere namen te noemen van belangrijke partijleden. Nochtans beweerde u een actief lid te zijn van de partij, deel te nemen aan alle acties, praktische zaken te regelen voor de partij en zelfs als

waarnemer te zijn opgetreden bij zowel de parlementsverkiezingen van 2010 als bij de presidentsverkiezingen in 2013 (CGVS p.10-11).

Verder stelde u verkeerdelijk dat "Musavat" de naam van de partijkrant is en verklaarde u dat er geen andere partijkranten bestaan (CGVS p.12).

Uw beweringen hieromtrent stroken niet met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Hieruit blijkt immers dat de naam van de krant die u waarschijnlijk bedoelt "Yeni Musavat" is (Nieuw Musavat) en dat er naast deze krant ook nog enkele andere partijkranten worden uitgegeven.

Gelet op het profiel dat u van uzelf schetste, mag er toch verwacht worden dat u hiervan op de hoogte zou zijn.

Verder komt uw gebrekkige kennis omtrent de verkiezingen waarvan u zei dat u ze als waarnemer van Musavat hebt bijgewoond, de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten al evenmin ten goede.

U plaatste de parlementsverkiezingen van 2010 verkeerdelijk in oktober in plaats van in november 2010, en u wist niet of er sprake was geweest van een blokvorming of samenwerking met andere partijen in functie van deze verkiezingen.

Alhoewel u in de hoedanigheid van waarnemer voor de partij Musavat toch nauw betrokken was bij deze verkiezingen en aanwezig was in een kiesbureau, kon u al evenmin informatie geven over de gangbare stemprocedure, of over het resultaat en de gevolgen van deze verkiezingen voor de partij Musavat (CGVS p.12-13). U wist ook niet of Musavat vertegenwoordigd is in het nationale parlement van Azerbeidzjan (CGVS p.13).

Ook in uw verklaringen over de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013 sloeg u de bal mis. Zo beweerde u aanvankelijk verkeerdelijk dat er slechts twee presidentskandidaten waren (CGVS p.14). Even later noemde u ook nog ene I., maar gaf u aan geen andere presidentskandidaten te kennen (CGVS p.15).

Op de vraag of er voor deze verkiezingen door Musavat een blok werd gevormd met andere partijen, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.14).

Welnu, als u naar eigen zeggen effectief sinds 2008 actief betrokken was bij de oppositiepartij Musavat (u voerde voor hen immers propaganda, u was waarnemer voor de partij in Mengichivir tijdens zowel de laatste parlements- als presidentsverkiezingen en nam actief deel aan de activiteiten van de partij), kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat u van het verloop van de verkiezingen en van alle laatste politieke ontwikkelingen op de hoogte zou zijn.

Uw gebrek aan kennis en uw onwetendheid hieromtrent ondergraven de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten in Azerbeidzjan op fundamentele wijze.

Ten tweede vindt het Commissariaat-generaal de problemen die u als gevolg van uw politieke activiteiten zou ondervonden hebben, weinig geloofwaardig wegens de volgende redenen. Eerst en vooral werden er na grondige analyse van de gehoren van u en uw echtgenote bij het CGVS enkele ongerijmdheden vastgesteld.

Zo stelde u dat u reeds in september 2013, nog vóór de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013, politie over de vloer kreeg bij u thuis. Ook zouden er volgens u op 2 oktober 2013, dus eveneens voor de presidentsverkiezingen, twee mannen gekleed in burger langsgelopen zijn en foto's en kranten van Musavat verscheurd hebben, die volgens u op uw bureau lagen, op de tafel waar u werkte (CGVS p.4-5-6).

Uw echtgenote gaf echter een andere versie van deze feiten.

Volgens haar lagen de kranten in de boekenkast in jullie eetkamer en werden er pas kranten verscheurd bij u thuis door agenten en mannen in burger ná de presidentsverkiezingen van 2013. Dit zou volgens haar twee of drie keer voorgevallen zijn (CGVS S.G. p.3-4-5).

Naast deze ongerijmdheden werden ook uw eigen, onderlinge verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS weinig consistent bevonden.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat u voor en na de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013 telkens een dag bij uw vriend E. verbleef en daar weer terugkeerde (CGVS p.3-4).

Later tijdens het gehoor sprak u zichzelf echter tegen en zei u dat u al na 2 oktober 2013 in het geheel niet meer thuis verbleef (CGVS p.7).

Onmiddellijk daarna zei u dan weer dat u na de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013 nog slechts 1 of 2 nachten thuis verbleef (CGVS p.7).

Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, zei u dat het er vanaf hing, dat u soms 3-4 dagen bij E. bleef (CGVS p.7), waarmee u zichzelf wederom tegensprak.

Toen u daarna nogmaals om verduidelijking gevraagd werd, zei u dat u het niet meer wist en dat u om de 3-4 dagen naar huis terugkeerde (CGVS p.7).

U wierp op dat u veel vergeet omdat u vaak op uw hoofd werd geslagen (CGVS p.7).

Dit argument kan echter niet als afdoende excuus beschouwd worden om voorgaande inconsistenties te verklaren.

Er kan begrip worden opgebracht voor het feit dat u zich, omwille van uw problemen, bepaalde zaken niet goed herinnert.

Echter zowel uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken als uit de rest van uw verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS, blijkt dat u steeds concrete, precieze antwoorden gaf.

U maakte bovendien ook geen melding van geheugenproblemen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch legde u enig bewijs neer bij de DVZ of bij het CGVS waaruit daadwerkelijk kan opgemaakt worden dat u aan zulke problemen lijdt.

Het is dan ook niet geloofwaardig dat u pas bij confrontatie met uw inconsistenties aangeeft zich niet alles goed te herinneren.

Op basis van bovenstaande tegenstrijdige verklaringen, inconsistenties en de gebrekkige kennis waarvan u blijk gaf met betrekking tot essentiële zaken die de kern van uw asielrelaas raken, met name uw politiek engagement en de problemen die u hierdoor kende, kan aan uw verklaringen geen geloof meer gehecht worden.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen, kunnen de brief van Musavat, uw partijkaart van Musavat en de badge van waarnemer tijdens de presidentsverkiezingen van 9/10/2013 die u voorlegde de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen.

Documenten kunnen immers enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen.

Over de brief van Musavat die u voorlegde dient overigens nog opgemerkt te worden dat het in deze brief gaat om blote en persoonlijke verklaringen van iemand uit uw dichte kennissenkring (nl. het afdelingshoofd van Musavat in Mengichevir, N.R.), aan wie u gevraagd had een dergelijk attest op te maken (CGVS p.10).

In deze brief wordt overigens enkel melding gemaakt van uw deelname aan de parlementsverkiezingen in 2010, maar wordt met geen woord gerept over uw actieve inzet tijdens de laatste presidentsverkiezingen (laat staan de problemen die u als gevolg hiervan zou hebben gekend en die tot uw uiteindelijke vlucht uit uw herkomstland zouden hebben geleid), die nochtans plaatsvonden vlak voor deze brief dd 24/10/2013 werd opgemaakt.

Mede in het licht van de vaststellingen die hierboven werden gemaakt omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen kunnen dan ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de waarde van deze brief. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Azerbeidzjan vrijwel alle documenten te koop zijn.

Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid op bijkomende wijze ondermijnd wordt door de vaststelling dat de door u beschreven reisroute evenmin aannemelijk voorkomt.

Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u vanuit Azerbeidzjan met een wagen tot in Georgië bent gereisd en dat u van daaruit in een vrachtwagen tot in België bent gereisd.

U verklaart onderweg nergens een identiteitscontrole gehad te hebben.

U verklaarde ook geen internationaal paspoort gehad te hebben. U wist niet of de smokkelaar valse documenten voor u had aangemaakt.

Verder beweert u dat er met de smokkelaar geen praktische afspraken werden gemaakt voor het geval u controle zou krijgen onderweg (CGVS p.8-9).

Dergelijke verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Dat u tout court niet zou weten of er al dan niet reisdocumenten voor u voorzien waren en u zelfs géén controles opgemerkt zou hebben, is zodoende niet verenigbaar met de informatie waarvan bijlage.

En zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval verkeerde nooit persoonlijk te zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de personen die u vergezelden (uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u gemaakt zouden worden om de nodige voorzorgen te nemen.

Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst, zoals gezegd, een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid en vormt een ernstige aanwijzing van het gegeven dat u uw internationaal reisdocument bewust achterhoudt om zodoende relevante gegevens zoals een legale uitreis of eerder vertrek (wat logischerwijze afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid van de problemen met de Azerische autoriteiten die u naar eigen zeggen te beurt zouden zijn gevallen) te verzwijgen.

Op basis van voorgaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in de regelgeving over subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen de hiervoor gestelde conclusie niet wijzigen. Uw Azerbeidzjaanse identiteitskaart en de identiteitskaarten van uw echtgenote en kinderen, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw kinderen bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan.

Wat de Azerbeidzjaanse identiteitskaart van uw dochter F. betreft, dient overigens nog gewezen te worden op het feit dat deze op 7 december 2013 werd uitgegeven, wat wel erg merkwaardig is gelet op het feit dat u verklaarde Azerbeidzjan reeds op 4 of 5 december 2013 verlaten te hebben (CGVS p. 4). Dit bevestigt op bijkomende wijze de hiervoor gestelde conclusie aangaande het achterhouden van uw reisdocumenten, aangaande de geloofwaardigheid van uw vertrekdatum en bijgevolg ook betreffende de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in Azerbeidzjan.

Op de foto die u ten slotte nog neerlegde staat u naar eigen zeggen afgebeeld met de rechterhand van I.G., de partijvoorzitter van Musavat.

Er staat verder geen enkele informatie vermeld op deze foto over waar of wanneer deze werd genomen, noch bevat deze foto enige verwijzing naar de problemen die u ondervonden zou hebben in Azerbeidzjan.

Volledigheidshalve dient ten slotte nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, S.G. (O.V.7.824.402), die zich voor haar asielaanvraag op dezelfde feiten baseerde als u, een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 17 maart 2014 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, een schending van "*de materiële, minstens formele motiveringsverplichting*" en een schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

Ze stellen dat ze het niet eens zijn met de motiveringen van de weigeringsbeslissingen.

Waar de commissaris-generaal het politiek profiel van verzoeker weinig geloofwaardig vindt en verwijst naar een aantal onwetendheden in zijn hoofde, voeren verzoekers vooreerst aan dat de commissaris-generaal een aantal zaken negeert die verzoeker wél weet.

Verzoekers erkennen verder dat verzoeker op de vragen omtrent de stemprocedure in zijn land van herkomst een ontwijkend antwoord heeft gegeven, omdat naar hij "*snel moe wordt en daarbij dan concentratieproblemen kent*". Ze voegen er aan toe dat verzoeker dacht dat iedereen die al eens gestemd heeft, weet hoe de stemprocedure verloopt, en dit voor hem "*zo evident*" was dat deze vraag hem "*niet zo belangrijk*" leek.

Ze wijzen erop dat verzoeker, na luidop denken, wél wist welke vertegenwoordigers van de partij "Musavat" in het nationale parlement van Azerbeidzjan zetelden.

Verzoekers herhalen dat de naam van de partijkrant "Musavat" is.

Waar in de bestreden beslissing, voortgaand op basis van informatie, aangegeven wordt dat verzoekers daarmee waarschijnlijk "Yeni Musavat" bedoelden, voeren ze aan dat deze informatiebron blijkbaar dateert van 19 maart 2003, zijnde dus meer dan tien jaar oud, en het dus geenszins uitgesloten is dat de naam van de krant intussen veranderd is. Mogelijks zijn, volgens het verzoekschrift, overige partijkranten afgevoerd of tot regionaal niveau beperkt zodat het plausibel is dat verzoeker, als "gewoon" lid, de andere kranten nooit gezien heeft.

Volgens verzoekers werd bij de beoordeling door de commissaris-generaal van zijn kennis omtrent de partij, zijn hoedanigheid als "gewoon" lid genegeerd; ze wijzen erop dat hij gewoon de instructies uitvoerde die hem werden gegeven en niet betrokken was bij de politieke strategie van de partij.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een CD-rom met filmpjes, waarop een bijeenkomst van de partij "Musavat" te zien is en waarop verzoeker enkele keren voorkomt; ze stellen dat verzoeker tijdens deze bijeenkomst was aangesteld om de organisatie voor de zaal te regelen.

Ze voeren aan dat ze geen normaal leven kunnen leiden omwille van de politieke activiteiten van verzoeker, dat het voor verzoeker onmogelijk is geworden om zich in het openbaar te begeven zonder zich niet op zijn gemak te voelen, zonder zich niet te hoeven haasten. Ze stellen dat ze hun zoon niet meer naar school lieten gaan, omdat de leraars hem meermaals vernederden.

Wat de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en die van verzoekster betreft, benadrukken ze dat verzoekster tijdens haar verklaringen heeft aangegeven dat zij zich niet meer precies kan herinneren wanneer ze zijn langsgelopen. Ze achten het overigens *"niet uit te sluiten dat de eerste verzoeker een incident van voor de presidentsverkiezingen omschrijft, waarbij aktes en kranten van Musavat werden verscheurd en dat de tweede verzoekster daarentegen verklaringen aflegt omtrent een incident van na de presidentsverkiezingen, waarbij opnieuw aktes en kranten van Musavat werden verscheurd"*.

Ze hekelen tevens het feit dat ze niet geconfronteerd werden met deze tegenstrijdigheid; ze wijzen dienaangaande naar *"het gehoorhandvest"* van de commissaris-generaal.

Verder achten ze het *"niet uitgesloten dat de bureau van de eerste verzoeker in de eetkamer stond, dat de eetkamer eveneens dienst deed als bureau van de eerste verzoeker"*, waardoor er geen tegenstrijdigheid weerhouden kan worden.

Aangaande verzoekers verblijfplaatsen na 9 oktober 2013, laten ze gelden dat verzoeker na de presidentsverkiezingen hoofdzakelijk bij zijn vriend E. verbleef en op heel onregelmatige basis terugkeerde naar huis; verzoeker kan niet zeggen of hij om de twee dagen of om de vier dagen terug naar huis keerde, gelet op het feit dat er geen regelmaat was, en ook verzoekster bevestigt het onregelmatige karakter van zijn bezoeken.

Verzoekers wijzen dienaangaande op verzoeker zijn geheugenproblemen en ze stellen: *"het loutere feit dat de eerste verzoeker zijn geheugenproblemen niet heeft gemeld tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doet geen afbreuk aan zijn verklaringen zoals afgelegd bij het Commissariaat-generaal daaromtrent"*. Ze leggen uit dat verzoeker op heden niet behandeld wordt voor de geheugenproblemen, omwille van het feit dat dit probleem geen invaliderende impact heeft op zijn leven; *"het is pas als de eerste verzoeker gevraagd worden naar het recapitulieren van gebeurtenissen in het verleden dat zijn geheugen het af en toe laat af weten"*.

Verzoekers benadrukken dat ze meerdere originele documenten aangaande verzoekers politieke activiteiten hebben voorgelegd; ze hekelen het feit dat de commissaris-generaal *"zonder enige onderzoek naar de authenticiteit van deze documenten"* insinueert dat de originele documenten vals zouden zijn, terwijl de commissaris-generaal over *"een uitgebreide onderzoeksbevoegdheid en uitgebreide onderzoeksmogelijkheden"* beschikt en daardoor mag verwacht worden *"dat een degelijk onderzoek naar de authenticiteit van de originele documenten wordt verricht"*. Ze vinden dat een verwijzing naar algemene informatie onvoldoende is om individuele documenten af te wijzen.

Met betrekking tot de identiteitskaart van hun dochter F., hekelen ze het feit dat ze tijdens het verhoor niet geconfronteerd werden met deze vaststelling, hetgeen volgens hen opnieuw in strijd is met het gehoorhandvest van het Commissariaat-generaal.

Ze verklaren dat E., de vriend van verzoeker, de identiteitskaart van F. heeft opgehaald, gezien deze van mening was dat een identiteitskaart nuttig zou zijn, mede omwille van het feit dat het ook nog niet duidelijk was hoelang verzoekers in Georgië zouden moeten blijven. E. is volgens hen de identiteitskaart gaan ophalen en heeft bepaalde personen gecontacteerd teneinde de identiteitskaart aan verzoekers door te geven; op 14 december 2013, 's avonds, gaf A. de identiteitskaart van F. aan verzoekers; hoe E. er in geslaagd is om de identiteitskaart aan A. te geven, weten verzoekers niet.

Verzoekers laten gelden dat hun verklaringen aangaande de reisroute volledig gelijklopend zijn.

Ze stellen dat het feit dat ze daadwerkelijk op illegale wijze van hun land van herkomst naar België zijn gereisd, aantoonde dat de redenering dat de controle aan de buitengrenzen van de Europese Unie dan wel Schengenzone, onfeilbaar is, geen stand houdt. Ze voegen er aan toe dat *"ook al zijn er strikte controles, het is een utopie aan te nemen dat er geen illegale passages meer zouden zijn"*.

Wat de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, voeren verzoekers aan dat de beslissingen van de commissaris-generaal omtrent de algemene veiligheidssituatie in Azerbeidzjan, niet gemotiveerd werden *"waardoor de formele motiveringsplicht werd geschonden"*.

Verzoekers vragen aan de Raad de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus, toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen ze de beslissingen te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers “*Gehoorhandvest Commissariaat-generaal*” en “*CD-rom met beeldmateriaal van een bijeenkomst van Musavat, waarop de eerste verzoeker verschillende keren te zien is*”.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, S.G., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, S.H., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast het politiek profiel van verzoeker niet aannemelijk wordt gemaakt.

Uit het verhoorverslag van 6 februari 2014 (zie p. 10,11) blijkt dat verzoeker, naast N.R. en I.G., geen andere namen noemen van belangrijke partijleden.

Verzoeker plaatste de parlementsverkiezingen van 2010 verkeerdelijk in oktober in plaats van in november en wist hij niet ondanks het feit dat hij deze verkiezingen bijwoonde als waarnemer van “Musavat”, of er sprake was geweest van een blokvorming of samenwerking met andere partijen in functie van deze verkiezingen.

Alhoewel verzoeker verklaarde dat hij aanwezig was in een kiesbureau, kon hij evenmin informatie geven over de gangbare stemprocedure of over het resultaat en de gevolgen van deze verkiezingen voor de partij “Musavat” (zie p. 12, 13). Verzoeker kon ook niet concreet aangeven of “Musavat” vertegenwoordigd is in het nationale parlement van Azerbeidzjan (zie p. 13).

Met betrekking tot de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013 verklaarde verzoeker aanvankelijk -verkeerdelijk- dat er slechts twee presidentskandidaten waren (zie p. 14); later noemde hij ook nog ene I., maar gaf hij aan geen andere presidentskandidaten te kennen (zie p. 15). Op de vraag of er voor

deze verkiezingen door “Musavat” een blok werd gevormd met andere partijen, moest verzoeker eveneens het antwoord schuldig blijven (zie p. 14).

Waar in het verzoekschrift erkend wordt dat verzoeker bij het verhoor op de vragen omtrent de stemprocedure in zijn land van herkomst, een ontwijkend antwoord heeft gegeven, omdat naar hij *“snel moe wordt en daarbij dan concentratieproblemen kent”* en omdat iedereen die al eens gestemd heeft, weet hoe de stemprocedure verloopt, en dit voor verzoeker *“zo evident”* was dat deze vraag hem *“niet zo belangrijk”* leek, antwoordt de Raad dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker zelf toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Waar in het verzoekschrift opgemerkt wordt dat verzoeker, na luidop denken, wél wist welke vertegenwoordigers van de partij “Musavat” in het nationale parlement van Azerbeidzjan zetelden, verwijst de Raad naar verzoekers vage verklaringen daaromtrent tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal waar hij stelde: *“Ik weet niet of er vertegenwoordigers zijn van Musavat in het parlement. Er is wel iemand, maar ik ken zijn naam niet”* (zie p. 13).

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat de hoedanigheid van verzoeker als *“gewoon”* lid genegeerd wordt, dat hij gewoon de instructies uitvoerde die hem werden gegeven en niet betrokken was bij de politieke strategie van de partij, stelt de Raad vast dat verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij sinds 2008 actief betrokken was bij de oppositiepartij “Musavat”, dat hij propaganda voerde, dat hij waarnemer was voor de partij in Mengichivir tijdens zowel de laatste parlements- als presidentsverkiezingen en dat hij actief deelnam aan de partijactiviteiten. Op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker uitdrukkelijk: *“Ik ben een gewoon lid maar ik was zeer actief, ik nam deel aan alle acties. Als ik geen relaties had met hogere mensen, wil dat nog niet zeggen dat de gewone leden minder werken dan de anderen. Ik deed veel voor de partij”* (zie p. 11).

Het door verzoeker voorgehouden -gewichtige- politiek profiel is dan ook helemaal niet verzoenbaar met zijn gebrekkige kennis en foutieve antwoorden op vragen over “zijn” partij. De ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden politiek profiel keert zich tegen de geloofwaardigheid van de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

De geloofwaardigheid van de problemen van verzoeker, naar aanleiding van zijn -ongeloofwaardig bevonden- politiek profiel, worden verder ondergraven door de vaststelling dat verzoeker en verzoekster hierover tegenstrijdige verklaringen aflegden.

Zo stelde verzoeker dat hij reeds in september 2013 -nog vóór de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013- bij hem thuis politie over de vloer kreeg, en dat er op 2 oktober 2013 -dus eveneens vóór de presidentsverkiezingen- twee mannen, gekleed in burgerkledij, langskwamen en foto's en kranten van “Musavat” verscheurden die volgens verzoeker op de tafel lagen van zijn bureau waar hij werkte (zie p. 4-6).

Verzoekster daarentegen verklaarde dat de kranten in de boekenkast in de eetkamer lagen en dat de mannen in burger zich pas ná de presidentsverkiezingen van 2013 presenteerden; dit was volgens haar twee of drie keer voorgevallen (zie haar verhoorverslag, p. 3-5).

De Raad wijst erop dat van echtelieden, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Waar in het verzoekschrift opgemerkt wordt dat het *“niet uit te sluiten (is) dat de eerste verzoeker een incident van voor de presidentsverkiezingen omschrijft, waarbij aktes en kranten van Musavat werden verscheurd en dat de tweede verzoekster daarentegen verklaringen aflegt omtrent een incident van na de presidentsverkiezingen, waarbij opnieuw aktes en kranten van Musavat werden verscheurd”*, stelt de Raad vast dat uit de verhoorverslagen blijkt dat verzoeker aangaf dat de problemen reeds vòór de presidentsverkiezingen van 2013 begonnen, terwijl verzoekster verklaarde dat zij dacht dat de problemen pas nadien begonnen.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat verzoekster tijdens haar verhoor ook heeft verklaard dat zij zich niet meer precies kan herinneren wanneer de mannen zijn langsgesproken, wijst de Raad erop dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De bewering van verzoekers dat ze het *“niet uitgesloten (achten) dat de bureau van de eerste verzoeker in de eetkamer stond, dat de eetkamer eveneens dienst deed als bureau van de eerste verzoeker”*, betreft duidelijk een post-factum verklaring die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de beslissingen en die derhalve niet wordt aangenomen.

Ook de incoherente verklaringen keren zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

Bovendien bleken verzoekers eigen verklaringen eveneens onderling tegenstrijdig.

Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij vóór en na de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013 telkens een dag bij zijn vriend E. verbleef en dan weer naar huis terugkeerde (zie p. 3, 4), terwijl hij later stelde dat hij na 2 oktober 2013 in het geheel niet meer thuis verbleef (zie p. 7), waarna hij dan weer zei dat hij na de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013 nog slechts een of twee nachten thuis verbleef (zie p. 7). Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen, antwoordde verzoeker vervolgens dat het er vanaf hing, dat hij soms drie à vier dagen bij E. bleef (zie p. 7), waarmee hij zichzelf wederom tegensprak.

In hun verzoekschrift laten verzoekers dienaangaande gelden dat verzoeker na de presidentsverkiezingen hoofdzakelijk bij zijn vriend E. verbleef en op heel onregelmatige basis terugkeerde naar huis; verzoeker verklaart niet te kunnen zeggen of hij om de twee dagen of om de vier dagen terug naar huis keerde, gelet op het feit dat er geen regelmaat was, en ook verzoekster bevestigt het onregelmatige karakter van zijn bezoek.

De Raad stelt vast dat deze versie van de feiten geen afbreuk doet aan de uitdrukkelijke en uiteenlopende verklaringen van verzoeker (i) dat hij voor en na de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013 telkens een dag bij zijn vriend E. verbleef en dan weer terugkeerde (zie p. 3, 4); (ii) dat hij al na 2 oktober 2013 in het geheel niet meer thuis verbleef (zie p. 7); (iii) dat hij na de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013 nog slechts een of twee nachten thuis verbleef (zie p. 7); (iv) dat hij soms drie à vier dagen bij E. bleef (zie p. 7).

Waar verzoekers nog wijzen op de geheugenproblemen van verzoeker en aanvoeren dat verzoeker op heden niet behandeld wordt voor de geheugenproblemen, omwille van het feit dat dit probleem geen invaliderende impact heeft op zijn leven *“het is pas als de eerste verzoeker gevraagd worden naar het recapituleren van gebeurtenissen in het verleden dat zijn geheugen het af en toe laat af weten”*-, stelt de Raad vast dat verzoeker tot op heden geen medisch attest neerlegt waaruit zou blijken dat hij aan geheugenproblemen lijdt.

Uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om verhoord te worden in het kader van zijn asielpprocedure, noch dat de door hem voorgehouden geheugenproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker maakt dan volgens de Raad ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden onverkort geldig blijven en zich keren tegen zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoekers in hun de commissaris-generaal ten kwade duiden dat ze niet geconfronteerd werden met de tegenstrijdigheden, waarvoor ze verwijzen naar *“het gehoorhandvest”* van de commissaris-generaal, wijst de Raad erop dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.

Bovendien kan nog worden opgemerkt dat de verzoekers door middel van de beslissingen van de commissaris-generaal kennis hebben genomen van de vastgestelde incoherenties en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad, de mogelijkheid hebben gehad om er op te reageren, hetgeen ze ook hebben gedaan.

Het bij het verzoekschrift gevoegde *“Gehoorhandvest Commissariaat-generaal”* betreft de gedragscode van de met het verhoor belaste ambtenaar op het Commissariaat-generaal; het vormt slechts een richtlijn en bevat als dusdanig geen juridisch bindende voorschriften (RvS 19 juni 2013, nr. 223 963).

Ten slotte hecht de Raad geen geloof aan de verklaringen van verzoekers over hun reisroute

Zo verklaarde verzoeker dat hij vanuit Azerbeidzjan met een wagen tot in Georgië reisde en van daaruit in een vrachtwagen tot in België, dat hij onderweg nergens een identiteitscontrole heeft gehad, dat hij geen internationaal paspoort had en niet wist of de smokkelaar valse documenten voor hem had aangemaakt. Hij beweerde verder dat er met de smokkelaar geen praktische afspraken werden gemaakt voor het geval hij controle zou krijgen onderweg (zie p. 8, 9).

De Raad is van oordeel dat van verzoeker nochtans verwacht kan worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van de gebruikte –valse- reisdocumenten. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precare onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig kan vertellen over de organisatie van de reis.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat er bij binnenkomst van de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Dat verzoeker geen praktische afspraken gemaakt had met de smokkelaar over eventuele grenscontroles, is dan ook niet geloofwaardig. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van de vlucht uit zijn land van herkomst, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar hem niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU.

De opmerking in het verzoekschrift dat de verklaringen dienaangaande van verzoeker en verzoekster volledig gelijklopend zijn, dat het feit dat verzoekers daadwerkelijk op illegale wijze van hun land van herkomst naar België zijn gereisd, aantonen dat de redenering dat de buitengrenzen van de Europese Unie volledig dicht zijn, en dat *“ook al zijn er strikte controles, het is een utopie aan te nemen dat er geen illegale passages meer zouden zijn”*, doet geen afbreuk aan voormelde info en de het op basis daarvan genomen besluit.

Het komt aan verzoekers toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

De blote bewering van verzoekers dat ze de buitengrens van de Europese Unie zonder controles zijn gepasseerd, kan niet worden aangenomen als een geslaagde illustratie van het bestaan van de utopie dat er geen illegale passages zouden zijn.

Ook verzoekers onaannemelijke verklaringen over de reisweg dragen bij tot hun ongeloofwaardigheid.

In acht genomen wat voorgaat, rijst het vermoeden dat verzoeker zijn reispaspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis, het ogenblik en de wijze van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, verborgen te houden.

De op het Commissariaat-generaal neergelegde stukken kunnen de geloofwaardigheid van verzoekers niet herstellen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen en niet vermag ongeloofwaardige verklaringen toch geloofwaardig te maken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

Bovendien blijkt uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, dat in Azerbeidzjan vrijwel alle documenten te koop zijn.

De partijkaart van verzoeker van “Musavat” en de badge van waarnemer tijdens de presidentsverkiezingen van 9 oktober 2013 doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent zijn geloofwaardigheid.

De brief van “Musavat” betreft dan slechts enkele verklaring van een persoon uit verzoekers kennissenkring, met name het afdelingshoofd van “Musavat” in Mengichevir, ene N.R., aan wie verzoeker gevraagd had een dergelijk attest op te maken (zie het verhoorverslag, p. 10).

Aan dit stuk met een duidelijk gesolliciteerd karakter kan dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. In deze brief wordt overigens enkel melding gemaakt van verzoekers deelname aan de parlementsverkiezingen in 2010, maar vermeldt nergens verzoekers beweerde actieve inzet tijdens deze verkiezingen, noch de problemen die hij als gevolg hiervan zou hebben gekend, die nochtans plaatsvonden vlak vóór deze brief gedateerd op 24 oktober 2013, werd opgemaakt.

De identiteitskaarten van verzoekers en hun kinderen, hun huwelijksakte en de geboorteakte van hun kinderen bevatten louter persoonsgegevens.

Op de foto die verzoeker neerlegde -waarop hij naar eigen zeggen afgebeeld zou staan met de rechterhand van I.G., de partijvoorzitter van “Musavat”- staat geen enkele informatie vermeld over waar of wanneer deze werd genomen, noch bevat deze foto enige verwijzing naar de problemen die verzoekers ondervonden zouden hebben in Azerbeidzjan.

Waar in het verzoekschrift aangeklaagd wordt dat de commissaris-generaal *“zonder enige onderzoek naar de authenticiteit van deze documenten”* insinueert dat deze originele documenten vals zouden zijn -omdat naar uit informatie blijkt dat in Azerbeidzjan vrijwel alle documenten gekocht kunnen worden- terwijl hij over *“een uitgebreide onderzoeksbevoegdheid en uitgebreide onderzoeksmogelijkheden”* beschikt en daardoor mag verwacht worden *“dat een degelijk onderzoek naar de authenticiteit van de originele documenten wordt verricht”*, laten verzoekers na aan te tonen dat deze informatie foutief is of

dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien ze nalaten enige andersluidende informatie voor te leggen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

De bij het verzoekschrift gevoegde cd-rom met filmpjes, waarop, aldus verzoekers, een bijeenkomst van de partij "Musavat" te zien is en waarop verzoeker enkele keren in beeld komt, toont niet aan dat verzoeker tijdens deze bijeenkomst was aangesteld om de organisatie voor de zaal te regelen, noch dat hij het politiek profiel bezit dat hij zichzelf aanmeet, noch dat hij hierdoor problemen heeft gekend.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE